

HARMONIA MORAVIAE

22. ročník mezinárodního hudebního festivalu

•2024•

5. 11. 2024^{19.00}

Kongresové centrum Zlín

AMORE E FOLLIA

Rolando **Villazón** tenor

Kate **Lindsey** mezzosoprán

Guerassim **Voronkov** dirigent

Filharmonie Bohuslava Martinů

AMORE E FOLLIA

JOSEPH HAYDN (1732–1809)

Předehra k operě L'anima del filosofo, ossia Orfeo ed Euridice

Come il foco allo splendore

duet z opery L'anima del filosofo, ossia Orfeo ed Euridice

Kate Lindsey & Rolando Villazón

GEMINIANO GIACOMELLI (1692–1740) / ANTONIO VIVALDI (1678–1741)

Sposa son disprezzata

árie z opery Bajazet

Kate Lindsey

JOSEPH HAYDN (1732–1809)

Dov'è quell'alma audace... In un mar d'acerbe pene

árie z opery L'anima del filosofo, ossia Orfeo ed Euridice

Rolando Villazón

VINCENZO BELLINI (1801–1835)

Předehra k operě Norma

GAETANO DONIZETTI (1797–1848)

Una furtiva lagrima

árie z opery L'elisir d'amore

Rolando Villazón

VINCENZO BELLINI (1801–1835)

Se Romeo t'uccise un figlio

árie z opery I Capuleti e i Montecchi

Kate Lindsey

Deserto è il loco... Stolto! A un sol mio grido... Ella è morta,
o sciagurato

duet z opery I Capuleti e i Montecchi

Kate Lindsey & Rolando Villazón

přestávka

JACQUES OFFENBACH (1819–1880)

Barcarolle

intermezzo z opery Les Contes d'Hoffmann

Va pour Kleinzach!... Il était une fois à la cour d'Eisenach

prolog z opery Les Contes d'Hoffmann

Rolando Villazón

Vois sous l'archet frémissant

árie z opery Les Contes d'Hoffmann

Kate Lindsey

GIOACCHINO ROSSINI (1792–1868)

Předehra k operě Otello

Assisa a' piè d'un salice... Eccomi giunto... Notte per me funesta

finále z opery Otello

Kate Lindsey & Rolando Villazón

Koncert se koná ve spolupráci s agenturou Nachtigall Artists.

ROLANDO VILLAZÓN

Rolando Villazón se svými strhujícími výkony na nejvýznamnějších světových scénách etabloval jako jeden z předních umělců současnosti.

Villazónova všestrannost, uznávaná kritikou a milovaná publikem, je bezkonkurenční. Kromě jevištní kariéry je Rolando Villazón úspěšný také jako režisér, autor, umělecký ředitel Nadace Mozarteum i jako osobnost rozhlasu a televize.

Narodil se v Mexico City, hudbu začal studovat na národní konzervatoři své rodné země, poté se stal členem programů pro mladé talenty v operních domech v Pittsburghu a San Franciscu.

Rolando Villazón se rychle prosadil na mezinárodní hudební scéně poté, co v roce 1999 vyhrál několik cen v soutěži Plácida Dominga „Operalia“ (včetně ceny Zarzuela a Ceny diváků). V témže roce debutoval v Evropě jako Des Grieux v Massenetově *Manon* v Janově, také jako Alfredo v *La traviatě* v Opéra national de Paris a jako Macduff ve Verdiho *Macbethovi* ve Státní opeře v Berlíně.

Od té doby Rolando Villazón pravidelně hostuje ve státních operách v Berlíně, Mnichově a Vídni, v milánské La Scale, v Royal Opera House v Covent Garden, v Metropolitní opeře v New Yorku i na Salcburském festivalu a spolupracuje s předními orchestry a renomovanými dirigenty, jako je Daniel Barenboim, Antonio Pappano nebo Yannick Nézet-Séguin. Vystupoval mj. v Barbican Hall v Londýně, filharmonických sálech v Paříži, Berlíně a Kolíně nad Rýnem, Festspielhaus Baden-Baden, Gewandhaus Leipzig, Accademia Nazionale di Santa Cecilia v Římě a newyorské Carnegie Hall.

Rolando Villazón prodal přes 2 miliony alb po celém světě a vydal přes 20 CD a DVD, které získaly řadu ocenění.

V roce 2011 Rolando Villazón debutoval jako režisér v Opéra National de Lyon, od té doby režíroval inscenace ve Festspielhaus Baden-Baden, Deutsche Oper Berlin, Deutsche Oper am Rhein v Düsseldorfu, Vídeňské státní opeře, Semperoper v Drážďanech, Théâtre des Champs-Élysées a naposledy na Salcburském festivalu 2022, kde byla jeho inscenace *Lazebníka sevillského* s hvězdným obsazením pod vedením Cecilie Bartoli oceněna kritikou i publikem.

Od roku 2007 je Rolando Villazón exkluzivním umělcem u Deutsche Grammophon. Po celém světě prodal přes dva miliony alb a vydal přes dvacet CD a DVD, které získaly řadu ocenění. Obdržel také titul Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres, jedno z nejvyšších vyznamenání v oblasti umění a literatury ve Francii, jeho trvalém sídle.

Rolando Villazón je ambasadorem RED NOSES Clowndoctors International a členem Collège de Pataphysique de Paris. Jeho první román *Malabares* vyšel v roce 2013, *Paladas de sombra contra la oscuridad* v roce 2017 a *Amadeus auf dem*

Fahrrad, který byl několik týdnů na seznamu bestsellerů časopisu Der Spiegel, v roce 2020. Rolando Villazón představil svůj vlastní seriál Stars of Tomorrow na programu Arte, moderoval na francouzském Radio Classique a lze jej denně slyšet v pořadu Furioso na radiu Klassik. V roce 2017 byl jmenován velvyslan-
cem nadace Mozarteum Salzburg, v současnosti působí jako umělecký ředitel této nadace.

V sezoně 2024–25 bude Rolando Villazón debutovat v titulní roli Mozartova *Idomenea* v inscenaci Davida McVicara ve Státní opeře Berlín pod vedením Alessan-
dra de Marchi.

Rolando Villazón a mezzosopranistka Kate Lindsey představují svůj uznávaný program ‚Amore e Follia‘.

Na festival Salzburger Mozartwoche 2025 přiveze své slavné představení Mon-
teverdiho *L'Orfea* v inscenaci Nikolause Habjana a v Divadle St. Gallen se poprvé ujme role Gabriela Eisensteina v *Netopýru* Johanna Strausse. V dubnu oslaví 250. výročí od vzniku Mozartovy *Il re pastore* ztvárněním role Alessandra v jediném koncertním provedení na místě premiéry opery v Salcburku.

Na koncertním pódiu představí Rolando Villazón s ansámblem *lautten compagney* BERLIN svůj nový koncertní program *Viaggio dell'anima*, mimo jiné na festivalu v Meranu a v Elbphilharmonie Hamburg, na hudebním festivalu v Drážďanech a také v Salcburku, Güterslohu, Weingartenu a Schaffhausenu. S mezzosopranistkou Kate Lindsey uvádějí svůj oceňovaný program *Amore e Follia* v Tonhalle Curych, ve vídeňském Konzerthausu, ve Smetanově síni v Praze, ve Zlíně a na Festivalu národů (Festival der Nationen) v Bad Wörishofenu.

Tenorista se vrací do své rodné země na koncerty v Mexico City, Torreónu a Guadalajaře a lze jej slyšet mimo jiné v recitálech v Musikverein Graz, Festspielhaus Baden-Baden a v Sofii.

Rolando Villazón a harfista Xavier de Maistre představují svou slavnou *Serenata Latina* ve městech, jako je Düsseldorf, Brémy, Six-Fours-les-Plages, São Paulo a Šanghaj. Rolando Villazón je opět moderátorem a zpěvákem ikonického charitativního galavečera AIDS (AIDS-Gala) v Deutsche Oper Berlin a nadále moderuje každodenní pořad na rádiu Klassik.

Jako umělecký ředitel International Mozarteum Foundation je kurátorem programů sezonních koncertů a mezinárodně oslavovaného Mozartova týdne, který se koná každý leden v Salcburku, a v roce 2024 s festivalem zavítá na turné do Kolumbie.

Rolando Villazón je zastoupen agenturou Centre Stage Artist Management.

KATE LINDSEY

Americká mezzosopranistka Kate Lindsey je v současnosti považována za jednu z nejvýznamnějších zpěvaček ve svém oboru, pravidelně hostuje v nejuznávanějších světových operních domech.

V sezoně 2024–25 Kate Lindsey díky své mimořádné všestrannosti opět zazáří v četných debutech v nových rolích a inscenacích. Svou sezonu začíná jako Octavian (*Der Rosenkavalier*) v Teatro alla Scala pod vedením Kirilla Petrenka, na jaře se do Milána vrací na světovou premiéru *Il Nome della Rosa*. V této velmi očekávané inscenaci, kterou vytvořil Francesco Filidei a režíroval Damiano Michieletto, zpívá mezzosopranistka hlavní roli Adso da Melk. Druhá světová premiéra Lindsey se uskuteční v nově otevřeném sále „NEST“ ve Vídeňské státní opeře. Pod vedením Jana Lauwerse (Needcompany) se mezzosopranistka ujme titulní role Lee Millera (*Lee Miller in Hitler's Bathtub*), v níž vypráví o životě tohoto mimořádného umělce 20. století.

Ve Vídeňské státní opeře Kate Lindsey ztvární roli Skladatelky (Strauss: *Ariadne auf Naxos*) a Charlotte v interpretaci Massenetova *Werthera* v režii Andrei Serbana. O letošních Vánocích se mezzosopranistka vrací do Královské opery (Royal Opera House) jako Hänsel (*Jeníček a Mařenka*) pod vedením Giedrė Šlekytė.

Kate Lindsey jako vyhledávaná interpretka koncertního a písňového repertoáru uvádí v letošní sezoně díla Haydna, Vivaldiho, Belliniho, Rossiniho a Offenbacha. Spolu s tenoristou Rolandem Villazónem uvádí v koncertním programu *Amore e Follia* nejdojemnější operní árie o lásce a šílenství, a to na festivalu národů (Festival der Nationen), v Tonhalle Curych, ve vídeňském Konzerthausu, v Praze a ve Zlíně.

Jako vyhledávaná interpretka koncertního a písňového repertoáru uvádí Kate Lindsey v této sezoně díla Haydna, Vivaldiho, Belliniho, Rossiniho a Offenbacha.

Ve vídeňské katedrále svatého Štěpána je Kate Lindsey součástí adventního koncertu Vídeňského symfonického orchestru pod vedením Stéphana Deněva. V Opéra national du Rhin ve Štrasburku mezzosopranistka uzavírá sezonu se svým slavným recitálovým programem *Thousands of Miles*.

Ve vídeňské katedrále svatého Štěpána je Kate Lindsey součástí oslavového adventního koncertu Vídeňského symfonického orchestru pod vedením Stephana Deněva.

Jedním z vrcholů její kariéry byl debut v Teatro alla Scala, kde vystoupila na dvojkoncertu Kurta Weilla v *Mahagonny-Songspiel* a *Die sieben Todsünden*. Ve Vídeňské státní opeře ztvárnila titulní roli ve světové premiéře opery Olgy Neuwirth *Orlando*, debutovala jako Donna Elvira v Mozartově *Donu Giovannim*

a zpívala role Nerona v *L'incoronazione di Poppea*, La Musicu a La Speranzu v opeře *L'Orfeo* a postavu Penelopy v *Il ritorno d'Ulisse in patria*, který uzavřel cyklus monte-verdiovských oper. Zpívala desítky rolí ve více než 100 představeních v Metropolitní opeře, včetně Cherubina v *Le nozze di Figaro*, Jenička v *Hänsel und Gretel*, Annia v *La clemenza di Tito*, Zerlinu v *Donu Giovannim*, Múzu/Nicklausse v *Les Contes d'Hoffmann*, Nerona v *Agrippině* a nakonec Idamanta v Mozartově *Idomeneovi*.

První sólové album Kate Lindsey, *Thousands of Miles*, s Baptistem Trotignonem obsahuje díla Weilla, Korngolda a Zemlinského.

Kate Lindsey jakožto uznávaná koncertní umělkyně vystupovala např. s Boston Symphony Orchestra, Philadelphia Orchestra, Royal Concertgebouw Orchestra, New York Philharmonic, Cleveland Orchestra, Komorním orchestrem Metropolitní opery v Carnegie Hall, Orchestre de Paris, Berlínskou filharmonií, NDR Elbphilharmonie Orchester, vystoupila na BBC Proms a Washington Concert Opera.

Úzce spolupracuje s nejvýznamnějšími světovými dirigenty, mezi které patří Harry Bicket, James Conlon, Vladimír Jurowski, Pablo Heras-Casado, James Levine, David Robertson, William Christie, Yannick Nézet-Séguin, Philippe Jordan, Kent Nagano, Teodor Currentzis, Thomas Hengelbrock nebo Franz Welser-Möst.

První sólové album Kate Lindsey, *Thousands of Miles*, s Baptistem Trotignonem obsahuje díla Weilla, Korngolda a Zemlinského. Na svém druhém albu *Arianna* prezentuje repertoár Scarlattiho, Händela a Haydna s Arcangelo Orchestra pod vedením Jonathana Cohena. Lindseyino třetí CD s názvem *Tiranno* zkoumá historickou postavu Nerona a zahrnuje barokní díla Händela a Monteverdiho a také nahrávky kantát Scarlattiho a Bartolomea Monariho ve světové premiéře. Mezzosopranistka je exkluzivní umělkyní Outhere Music/Alpha, je zastoupena agenturou Centre Stage Artist Management.

Kate Lindsey pochází z Richmondu ve Virginii a nyní žije se svým chotěm a jejich potomkem ve Spojeném království.

GUERASSIM VORONKOV

Dirigent, klavírista, houslista a skladatel ruského původu Gueraŝsim Voronkov původně studoval hru na housle na Ústřední hudební škole Moskevské konzervatoře u Světlany Bezrodné a hru na klavír u Anny Artobolevské, přičemž studium u Anny Artobolevské mělo zvláště cenný vliv na jeho hudební vývoj. Studium hry na housle dokončil u Igora Bezrodného a absolvoval studium orchestrálního a operního dirigování u Jurije Simonova jako čestný student moskevské konzervatoře P. I. Čajkovského.

V letech 1981–1990 byl koncertním mistrem orchestru Velkého divadla a v roce 1988 zde založil Velký komorní orchestr. V roce 1989 se stal hudebním ředitelem Symfonického orchestru školy Moskevské konzervatoře P. I. Čajkovského, se kterým natočil řadu koncertů v Rusku, Rakousku a Francii a také několik CD. V té době byl Gueraŝsim Voronkov pozván k vystoupení s různými orchestry v bývalém Sovětském svazu, včetně Moskevské filharmonie a Omského symfonického orchestru.

V roce 1991 se přestěhoval do Barcelony a od té doby pracuje jako dirigent, promotér koncertů a kulturní manažer. V roce 1993 založil orchestr Camerata Mediterranea, se kterým během sedmileté existence uskutečnil řadu koncertů, nahrávek na CD a rozhlasových vysílání.

Od roku 1998 řídí Simfònica del Conservatori Superior del Liceu v Barceloně a od roku 2004 je řádným dirigentem Simfònica de l'Acadèmia Gran Teatre del Liceu.

V roce 2012 Gueraŝsim Voronkov absolvoval turné s Rolandem Villazónem a komorním orchestrem Nuevo Mundo, aby propagoval tenorovu nahrávku *Treasures of Bel Canto* a evropské turné *Verdi* v roce 2013. Dnes je profesorem (master of conducting) na hudební konzervatoři Universidad Nacional de Colombia v Bogotě v Kolumbii. V roce 2024 dokončil doktorát na University of Aveiro.

Gueraŝsim Voronkov dirigoval řadu orchestrů, včetně Liceu Symphony Orchestra, London Philharmonic Orchestra, Českého národního symfonického orchestru, Aalborgského symfonického orchestru a Filarmónica de Bogotá, a spolupracoval s umělci jako Rolando Villazón, Montserrat Caballé, Plácido Domingo, Elena Obraztsova, María Katzarava a s dirigenty jako Gennadij Rožděstvenskij, Bertrand de Billy, Riccardo Muti a Sebastian Weigle.

Dnes je profesorem (master of conducting) na hudební konzervatoři Universidad Nacional de Colombia v Bogotě v Kolumbii.

Mezi vrcholy jeho kompoziční práce patří dílo *Barça–Champions* (oslavující druhé vítězství FC Barcelona v UEFA Champions League v roce 2006), nové zakončení opery *Chovanština* Modesta Musorgského, která měla premiéru v roce 2007 v Gran Teatre del Liceu v Barceloně, jakož i filmová hudba k němému filmu *The General* od Bustera Keatona v roce 2013, *Steam Suite* pro smyčcové kvarteto v roce 2012, hudba k filmu Harolda Lloyda *Safety Last!* (2015), *Liberty and You're Darn Tootin* (2016) nebo *Album de famille* pro housle a klavír (2018).

S Filarmónica de Medellín nahrál album *Sounds of dreams* se svými symfonickými díly *Cinematographic Poem*, *Divertimento*, *Suita*, *Safety last* a *Songerie* (2019). Mezi nedávná Voronkovova díla s Orquesta Sinfónica Nacional de Colombia patří koncertní cyklus *Magic Musical Realism* v Bogotě, která zahrnuje premiéry a kolumbijské premiéry děl jako *Sinfonia* a *Koncert pro housle a orchestr* Moisèse Bert-rana nebo *Surrogate Cities* Heinerja Goebbelse.

Voronkov je v současné době šéfdirigentem ekvádorského Orquesta Sinfónica de Loja, je zastoupen agenturou Centre Stage Artist Management.

JOSEPH HAYDN

* 31. 3. 1732, Rohrau
† 31. 5. 1809, Vídeň

L'ANIMA DEL FILOSOFO

Slavné řecké vyprávění o legendárním pěvci Orfeovi a jeho milované Eurydice fascinovalo v průběhu lidské historie celou řadu umělců. Silný příběh o vzájemné hluboké lásce, ale také obrovské bolesti a zoufalství, stejně jako samotná postava Orfea schopného pomocí magické síly své hudby obměkčit bohy, okouzlit divoká zvířata nebo přimět skály a stromy k tanci, se pochopitelně stávaly vděčným námětem i pro mnoho hudebních skladatelů. Není pak překvapením, že tento mýtus pronikal i do oblasti opery, a to prakticky od jejích úplných počátků. Opery založené na orfeovských bájích, a zejména hrdinovo putování do podsvětí, aby odtamtud vyhled svou Eurydiku, totiž patřily k nejranějším příkladům vytvořeným v rámci tohoto uměleckého žánru. Dokladem budiž „favola drammatica“ pojmenovaná *Euridice* pocházející z tvůrčí dílny florentského skladatele Jacopa Periho. Ta vznikla roku 1600 na libreto Ottavia Rinucciniho podle Ovidiových *Metamorfóz* a dodnes je pokládána za nejstarší dochovanou operu vůbec. Báj o Orfeovi a Eurydice našla posléze uplatnění například v operní tvorbě Claudia Monteverdiho (1607), Stefana Landiho (1619), Luigiho Rossiho (1647), Marc-Antoina Charpentiera (1685), Georga Philippa Telemanna (1726), Christopa Willibalda Glucka (1762) nebo Josepha Haydna (1791).

Posledně jmenovaný skladatel získal již za svého života širokého věhlasu jako geniální autor hudby orchestrální, komorní, oratorní a chrámové. Jeho opery však, na rozdíl od instrumentálních skladeb, zůstávají stále poněkud na okraji interpretačního zájmu. Haydnova operní tvorba, zahrnující také singspiely a marionetové opery, čítá přibližně dvacet opusů. Většina z nich byla úzce spjata s privátním knížecím divadlem v Eszterháze. Svou vůbec první operu ovšem Haydn zkomponoval ještě ve Vídni, roku 1751, tedy jako devatenáctiletý. Ve spolupráci s vídeňským hercem, dramatikem a impresáři Johannem Josephem Felixem von Kurzem, známým jako Bernardon, vytvořil komický singspiel nazvaný *Der krumme Teufel* (Kulhající ďábel). Provozování této Haydnovy operní prvotiny vytvořené na Bernardonovo libreto však nemělo dlouhého trvání. Po několika představeních byla opera ve Vídni zakázána z mravních důvodů, resp. údajně kvůli Bernardonově urážlivému textu. Nutno zároveň dodat, že Haydnova hudba

k této opeře je bohužel pokládána za nadobro ztracenou.

Jak již předchozí řádky naznačily, další operní tituly Haydn vytvořil až po zásadním zvratu ve svém životě, který nastal v roce 1761, kdy přijal místo skladatele a kapelníka v orchestru knížat z Esterházyů. Sám kníže Mikuláš byl vášnivým milovníkem opery, a není proto s podivem, že od roku 1768 se pod Haydnovým vedením pořádala na esterházyovském panství pravidelná operní představení. Od roku 1776 se dokonce rozběhly ambiciózní operní sezony inspirované významnými dvorními operními centry. Mezi lety 1762–84 vytvořil Haydn pro knížecí divadlo čtrnáct oper, z nichž některé překročily hranice regionu a získaly širší uznání. Skladatel ve svých operách navazoval na styl italské opery seria i buffa, se kterým se při provozu esterházyovského divadla setkával. Haydn zcela určitě nebyl typem rozeného divadelního dramatika, avšak přestože mu mnozí kritikové vyčítají nedostatečný smysl pro dramatickosti, jeho operní díla zůstávají významnou součástí hudební historie.

Poslední opera Josepha Haydna, *L'anima del filosofo ossia Orfeo ed Euridice* (Duše filozofa aneb Orfeus a Eurydika), je jedinečná už jen tím, že nebyla komponována pro knížete Mikuláše Esterházyho. Po jeho úmrtí v roce 1790 se osmapadesátiletý skladatel rozhodl opustit Esterházu a přestěhoval se do Vídně. Nabídky na výhodná zaměstnání, které mu přicházely, odmítal, protože po třiceti letech služby konečně dostal možnost žít jako nezávislý a svobodný umělec. Přestože objednávky na nové skladby vítal, pečlivě si vybíral, které přijme. Mezi mnohými zájemci byl i Johann Peter Salomon, německý houslista a hudební podnikatel z Bonnu, který se usadil v Londýně. Salomon roku 1783 pořádal koncerty v londýnské Freemason's Hall a Hanover Square Rooms a pravidelně cestoval na kontinent, aby získával nová díla nebo přední interprety pro londýnské publikum. Jeho nabídka pro Haydna byla mimořádná: objednal si u něj šest nových symfonií. Haydn nabídku přijal a v polovině prosince 1790 se vydal na cestu do anglické metropole.

Opera *L'anima del filosofo ossia Orfeo ed Euridice* je komponována na libreto Carla Francesca Badiniho čerpajícího z antické báje a z deváté a desáté knihy Ovidiových *Metamorfóz*. Vznikla na objednávku původem italského divadelního impresária Giovanniho „Johna“ Galliniho a měla být premiérována v londýnském King's Theatre v roce 1792. Kvůli zákulisním intrikám se však na scéně neobjevila, a k jejímu provedení nedošlo ani za Haydnova života. Poprvé byla uvedena až roku 1951, tedy po 142 letech od skladatelova úmrtí.

Program dnešního večera otevře hudba z této Haydnovy poslední opery. Po úvodní ouvertuře, jež svou slavnostní atmosférou a svižným charakterem připravuje půdu pro následný dramatický děj, přijde na řadu extatický duet obou milenců s názvem *Come il foco allo splendore*, který se v opeře odehrává na konci prvního dějství. V této části zpívají Orfeus s Eurydikou o svém štěstí a o požehnání, které jejich svazku dal Eurydičin otec Kreón, byť svou dceru už dříve přislíbil Aristaeovi. Blažený okamžik milenců se však náhle přeruší. Při útěku

před jedním z Aristaeových vojáků, který se chystá Eurydiku unést pro svého pána, je Eurydika uštknuta jedovatým hadem. Když Orfeus najde svou milou mrtvou, propadá zoufalství a zpívá žalozpěv *In un mar d'acerbe pene*. Stojí za zmínku, že na rozdíl od orfeovské opery Christopa Willibalda Glucka z roku 1762, v níž se bohové nakonec dojmou a podruhé vrátí Eurydiku k životu, což umožní oběma milencům vrátit se z podsvětí zpět na zem, nemá závěr Haydnovy opery tak šťastný konec. V tomto zpracování se Orfeus rozhodne vypít pohár smrtícího jedu a následně umírá.

ANTONIO VIVALDI

* 4. 3. 1678, Benátky
† 28. 7. 1741, Vídeň

BAJAZET

„*Se questa non piace, non voglio più scrivere di musica!*“ aneb „Jestli se vám to nelíbí, přestanu hudbu psát!“ Totéž památný dobový výrok rozčileného Antonia Lucia Vivaldiho reagujícího na kritiku jeho kompozičního umění; slova, která se skladatel naštěstí rozhodl nepřetavit v realitu. Díky svému mistrovství totiž rodák z Benátek v oblasti hudební kompozice zanechal trvalý odkaz a otevřel nové cesty pro vývoj hudby v následujících obdobích.

Vivaldi zaujímá v historii hudby zcela zásadní postavení zejména jako tvůrce formy vrcholně barokního koncertu. Jeho kompozice zásadně inspirovaly nastupující skladatelské generace a z Apeninského poloostrova postupně pronikaly daleko za vrcholy Alp. Nelze ovšem nezmínit ani Vivaldiho nezanedbatelný přínos v oblasti rozvoje houslové techniky, instrumentace a pozdně barokního slohu, který se šířil jak prostřednictvím stovek jeho instrumentálních děl, tak i tvorbou dramatickou nebo duchovní.

Vivaldiho opery (dochovalo se pouhých 16 kompletních opusů, tedy přibližně třetina ze skladatelovy celkové produkce), většinou patří do kategorie vážných tříaktových oper seria. Čerpají především z hrdinských námětů antické literatu-

ry a jsou postaveny na sledu recitativů a árií. Nicméně některá díla obsahují i komické postavy, stejně jako větší sbory a taneční čísla. Ranější opery se vyznačují bohatšími áriemi, včetně ritornelových i da capo árií, které často doprovází pouze continuo nebo obligátní nástroj, mnohdy violoncello, později se začaly objevovat i smyčcové kvartety, případně také dvojice lesních rohů. Vivaldiho charakteristická melodika se opírá o jasně formulovanou artikulaci, většinou v durovém tónorodu, a vyniká výraznými rytmy, zvukomalbou a oslnivou virtuozitou.

Roku 1735 zavítal Vivaldi do Verony. V tomto severoitalském městě pobýval v době karnevalu, a to proto, že zdejší Nuovo teatro dell'Accademia Filarmónica mělo v plánu uvést jeho novou hudebně-divadelní hru nazvanou *Bajazet* (respektive *Il Tamerlano*, jak zněl pravděpodobně její původní název). Skladatel ji zkomponoval ve formě pasticcia, což byl tehdy zcela běžný způsob operní tvorby, kdy se již existující árie jednoduše vložily do nové opery, bez ohledu na to, zda byly dílem autora nebo úplně jiného skladatele. Tyto árie se zpravidla pouze opatřily novým textem, nebo se mírně poupravil ten starší, přičemž hudba zůstala zachována. Tato praxe ve své době nebývala považována za plagiátorství, ba naopak byla vnímána jako projev velké úcty k oné původní skladbě či k jejímu autorovi. *Bajazet*, který je v Ryomově katalogu Vivaldiho děl zařazen pod číslem 703, tudíž sestává nejen ze sledu skladatelových zcela původních hudebních čísel, ale také z několika árií jeho současníků Johanna Adolfa Hasseho a Gemianiana Giacomelliho. Autorem libreta byl benátský libretista Agostino Piovene, jehož text později zpracovali například také skladatelé Josef Mysliveček, Johann Friedrich Reichard, Georg Friedrich Händel a celá řada dalších.

Součástí *Bajazeta* je krom jiného sopránová árie *Sposa son disprezzata* (volně přeloženo jako *Jsem opovrhovaná nevěstou*), kterou si Antonio Vivaldi „vypůjčil“ z Giacomelliho dřívější opery *La Merope*. Árii zpívá postava Irene, princezny z Trebizondy, která nařiká nad svým osudem. Její milovaný snoubenec, mongolský vládce Tamerlán si totiž vybral Asterii, dceru poraženého osmanského sultána Bajazeta, kterou zjal a navzdory stávajícímu zasnoubení s Irene si ji proti jejímu přání vyvolil za svou novou nevěstu. Irene touží po lásce svého muže, Tamerlán přesto hledá lásku u jiné ženy a ignoruje sliby, které své snoubence složil. Zarmoucená Irene se cítí osamělá a nařiká nad nevěrou svého milovaného.

VINCENZO BELLINI

* 3. 11. 1801, Catania
† 23. 9. 1835, Puteaux

NORMA

I CAPULETI E I MONTECCHI

Vincenzo Bellini patří ke kompozitorům, kteří možná stojí poněkud ve stínu slavných skladatelských kolegů zlatého věku italského bel canta Gioacchina Rossiniho a Gaetana Donizettiho. V případě Belliniho je však tomu tak zcela neprávem. Jeho operní tvorba totiž zahrnuje několik výjimečných děl, která se směle vyrovnají tvorbě zmíněných velikánů. Zejména o dekádu let starší Rossini byl pro něj velkým kompozičním vzorem. Ačkoli byli oba skladatelé zprvu konkurenty, na sklonku svého života měl s Rossinim velice blízký vztah. Jak stojí v útržcích Belliniho korespondence adresované roku 1834 libretistovi Francescovi Florimovi, „*Rossiniho jsem vždy zbožňoval a nyní jsem uspěl, a štěstěně... zkrotil jsem jeho vnímanou nenávisť... nyní mě miluje jako syna...*“.

Bellini byl odmala považován za zázračné dítě a jeho hudební nadání bylo soustavně rozvíjeno už od útlého věku. Údajně již ve svých dvou letech se začal zajímat o hudební teorii, jako tříletý poprvé usedl ke klavíru. Jeho rané kompoziční pokusy pak pocházejí z doby, kdy bylo Bellinimu teprve šest let. Navzdory vzniku řady instrumentálních děl spočívá největší Belliniho přínos samozřejmě v operní tvorbě, třebaže celkové množství opusů tohoto typu nedosahuje takového počtu jako v případě jeho současníků. Během života pracoval na celkem jedenácti celovečerních operách, jež se často vyznačují bohatým melodickým fondem, široce klenutými áriemi, něžnou, až nasládlou melodikou, v mnoha případech ozvláštěnou lidovými prvky, precizní dikcí a v neposlední řadě zajímavou harmonickou a instrumentační vynalézavostí. Vůbec první hudebně-divadelní dílo (*Adelson e Salvini*) zkomponoval roku 1825 při svém studiu na neapolské konzervatoři, to poslední (*I puritani*) vzniklo v roce skladatelova úmrtí.

Nutno zmínit, že skladatel se za svůj krátký život dočkal prudkého kariérního vzestupu. Dostával prestižní nabídky z mnoha italských měst, například z Turína, Benátek, Neapole či Milána. Ve svých sedmadvaceti letech a s třemi úspěšnými operami již byl skladatelskou hvězdou. V náročném a neúprosném operním světě si dokonce mohl diktovat podmínky a požadovat vysoké honoráře. Pokud

by měl například zkomponovat novou operu pro slavnou La Scalu, účtoval by si tehdy přibližně 10.000 tehdejších franků, což bylo dvakrát více, než co dostávali jeho největší konkurenti.

Mezi nejznámější a současně nejčastěji prováděná operní díla Vincenza Belliniho nepochybně patří *Norma*, příběh plný vášně s tragickým koncem vyhotovený roku 1831. Otevírá jej přibližně šestiminutová orchestrální introdukce (sinfonia), hudební úvod k tomu, co se následně odehraje na jevišti: obraz věčně bojovných druidů toužících zbavit se nenáviděných římských okupantů, přesto zkrocených svou oddaností vůči své velekněžce Normě, dramatická láska v milostném trojúhelníku a nešťastný osud obou hlavních postav.

Vedle *Normy* však zaslouží pozornost i skladatelova v pořadí sedmá opera z roku 1830 v originále pojmenovaná *I Capuleti e i Montecchi*. Jak již samotný název prozrazuje, její námět vychází z Shakespearova nesmrtelného dramatu o milencích z Verony, jehož příběh upravil do podoby libreta italský básník a Belliniho dvorní libretista Felice Romani. Prvotní uvedení opery se uskutečnilo v benátském divadle La Fenice, pro které Bellini toto dílo vytvořil na objednávku, a následně se dočkalo několika repríz na různých italských scénách.

Se Romeo t'uccise un figlio... La tremenda ultrice spada z prvního dějství této opery je árií Romea (kalhotková role) v podobě pomalé cavatiny a rychlé cabaletty. Poté, co Romeo v bitvě zavraždil Juliina bratra, pronikne do domu Kapuletů v přestrojení za posla Monteků a promluví s Juliiným otcem Capelliem. Ten odmítá mírovou nabídku za cenu Juliiny ruky. Romeoovo ujištění, že nikdy neměl v úmyslu zabit Capelliova syna (cavatina *Se Romeo t'uccise un figlio*), se májím účinkem. Capellio mu prozradí, že Julii již přislíbil Tebaldovi. Kapuletové volají po válce, po které přichází cabaletta (*La tremenda ultrice spada*), v níž Romeo na oplátku přísahá krvavou pomstu.

Následující duet Romea s Tebaldem je předposlední scénou celé opery. Na odlehlém místě poblíž paláce Kapuletů Romeo hořce zjišťuje, že Julii osobní lékař Lorenzo se nedostavil na smlouvanou schůzku (Capellio ho totiž předtím vzal do vazby). Mezitím se zjeví Tebaldo a začne se s Romeem prát. V paláci Kapuletů se náhle objeví pohřební průvod. Oba muži si uvědomí, že mrtvá žena je Julie, přeruší svůj souboj, vzájemně se obviňují, a i ve svém smutku soupeří o domněle zesnulou Julii.

GAETANO DONIZETTI

* 29. 11. 1797, Bergamo

† 8. 4. 1848, Bergamo

L'ELISIR D'AMORE

Další z vůdčích osobností italského belcanta období raného romantismu, Gaetano Donizetti, rodák z lombardského Bergama, patřil ve své době rovněž k vysoce uznávaným hudebním autorům, jejichž díla se běžně provozovala nejen na domovském Apeninském poloostrově, ale i daleko za jeho hranicemi.

Pocházel z chudých poměrů, nicméně zásadní roli v jeho životě sehrál skladatel a pedagog Giovanni Simone Mayr, který roku 1806 přijal tehdy devítiletého Gaetana do své hudební školy *Lezione carita* *tevoli di musica*. Tato instituce umožňovala hudební vzdělání i několika dětem z nejhudších rodin. V hudbě se vzdělával i následně a od jistého období jej začala čím dál více přitahovat i kompoziční činnost. Donizetti byl z hlediska kompozičního nesmírně plodným autorem – kromě velkého množství orchestrálních, komorních, duchovních skladeb či písní mu je připisováno autorství více než sedmdesáti oper. Donizetti proslul schopností mimořádně rychlého komponování. Není proto s podivem, že na vrcholu svých tvůrčích sil byl krom drobných skladeb schopen vyhotovit čtyři až pět celovečerních oper ročně. Řada z nich dosáhla pronikavého úspěchu (zejména opery *Don Pasquale*, *Lucia di Lammermoor*, *Nápoj lásky* nebo *Dcera pluku*), ovšem nutno zároveň dodat, že nezanedbatelné množství jich upadlo zcela v zapomnění.

Operu *Nápoj lásky* vytvořil Donizetti v roce 1832 podle libreta Felice Romaniho. Premiéra této dvouaktové komické opery, odehrávající se na italském venkově a vyprávějící příběh o neopěťované lásce, žárlivosti, bohatství a jednom údajně zázračném elixíru (ve skutečnosti levném červeném víně), se konala v květnu téhož roku v milánském Teatro della Canobbiana. *Nápoj lásky*, který Donizetti napsal během pouhých šesti týdnů, byl mezi lety 1838 a 1848 nejčastěji uváděnou operou v Itálii a dnes patří k nejčastěji uváděným Donizettihovo operám. Její součástí je oblíbená tenorová árie *Una furtiva lagrima* z druhého dějství. Nemorino ji zpívá v okamžiku, kdy spatří slzy v očích své milované Adiny. Pochopí tak, že jeho láska k ní je opěťována, a že tedy domnělý elixír lásky zafungoval.

JACQUES OFFENBACH

* 20. 6. 1819, Köln
† 5. 10. 1880, Paříž

LES CONTES D'HOFFMANN

V životě všestranného německého umělce, spisovatele, právníka, karikaturisty, kritika či malíře Ernsta Theodora Wilhelma Hoffmanna sehrávala hudba nesmírně důležitou roli. O tom svědčí nejen skutečnost, že v jisté životní fázi začal tento rodák z pruského Královce používat pseudonym E. T. A. (písmeno A jako „Amadeus“ demonstrující jeho obdiv k W. A. Mozartovi), ale zejména jeho kompoziční činnost. Hoffmann sám vytvářel hlavně vokální díla, ale také symfonie, klavírní a komorní skladby. Přestože se dnes Hoffmannovy hudební opusy hrají spíše zřídka, jeho tvorba zahrnuje dvanáct scénických děl, jako jsou melodramata *Dirna* a *Saul, král izraelský*, balet *Arlequin*, opera *Aurora* nebo pohádková opera *Undine*, která je považována za jeho nejvýznamnější hudební dílo. *Undine* není jen obyčejnou operou – je to romantická kouzelná hra, která inspirovala díla takových mistrů, jako byli Weber a Wagner. Přesto se na operních jevištích zcela neprosadila a zůstává stále ve stínu jiných děl.

Literární díla E. T. A. Hoffmanna jsou plná mystiky, pohádkových motivů a fantastických světů. Tyto neobvyklé a leckdy děsivé příběhy inspirovaly nejen jeho současníky, ale i následující generace umělců. Richard Wagner čerpal z Hoffmannových povídek při tvorbě opery *Tannhäuser*, Hindemith při psaní *Cardillac*, Léo Delibes pak při práci na baletu *Coppélia*. Inspirovaly také Petra Iljiče Čajkovského k vytvoření slavného baletu *Louskáček*. Hoffmannova vyprávění přenesl na operní scénu také Jacques Offenbach ve své opeře *Les Contes d'Hoffmann* (Hoffmannovy povídky), v níž Hoffmann vystupuje jako hlavní hrdina, opilý láskou a vínem, a vypráví své příběhy tak, jak nejlépe umí.

Jacques Offenbach komponoval tuto fantastickou operu o pěti dějstvích na sklonku svého života. Po jeho úmrtí zůstala nedokončena, jejího dopracování se tak konala až po Offenbachově smrti v únoru 1881. Libreto vytvořil básník a spisovatel Jules Barbier. Příběh se odehrává v divadelní restauraci, kde básník Hoffmann čeká na zpěvačku Stellu. Během čekání vypráví tři zvláštní milostné příběhy –

hy – o loutce Olympii, zpěvačce Antonii a kurtizáně Giuliettě. Každá z těchto žen mu unikne, stejně jako Stella, která nakonec odejde s Hoffmannovým sokem, radou Lindorfem, zatímco Hoffmann se během svého vyprávění zcela opije.

Druhou polovinu večera otevřou tóny slavné Offenbachovy *Barcarolly*, písně benátských gondoliérů typického houpavého charakteru, která zazní v ryze instrumentální podobě. Následovat budou dva výstupy: Básník Hoffmann je zamilovaný do Stelly, hvězdné operní divy. Bohatý Lindorf je též jejím tajným ctitelem a je přesvědčen, že Stellu získá pro sebe. Operní prolog se odehrává ve sklepním lokálu pod Operou, kam Hoffmann vchází se skupinou studentů a v doprovodu svého věrného společníka Nicklausse. Ten je ve skutečnosti Hoffmannovou múzou, která na sebe vzala lidskou podobu studenta, aby depresivního básníka vyrvala jeho rivalce Stelle a přivedla ho nazpět k umění. Na požádání zpívá baladu o podivném trpaslíkovi jménem Kleinzach (*Il était une fois à la cour d'Eisenach*), jenž je vlastně metaforou jeho vlastního osudu. Během písně se Hoffmannova mysl zatlouká ke vzpomínkám na krásnou Stellu... Následná *Vois sous l'archet frémissant* je mezzosopránovou árií Nicklausse, který se snaží Hoffmanna přesvědčit, aby se věnoval umění jako svému největšímu potěšení.

GIOACCHINO ROSSINI

* 29. 2. 1792, Pesaro
† 13. 11. 1868, Passy u Paříže

OTELLO

„Dejte mi seznam prádla do prádelny a já ho zhudebním,“ prohlásil kdysi Gioacchino Rossini, plně si vědom svého mimořádného kompozičního talentu. Jeho výrok se sice může jevit poněkud egoisticky, avšak autor tohoto smělého tvrzení rozhodně nebyl daleko od pravdy. Rossini, rodák ze středoitalského Pesara, totiž proslul zejména díky neuvěřitelné rychlosti a nenucenosti, s jakou svá hudební díla vytvářel. Dokonce se traduje, že komponoval tak lehce, že když mu údajně při práci upadla na zem polohotová árie, raději začal psát zcela novou, než aby se pro ni sehnul. Ve své době proto býval mnohými označován za „italského Mozarta“, a to i kvůli preferovanému stylu, který byl poměrně blízký hudbě 18. století.

Rossini, jenž přišel na svět pouhé dva měsíce po Mozartově úmrtí, se narodil do muzikantské rodiny; jeho matka byla zpěvačkou, otec působil kromě jiného jako městský trubač. Malý Gioacchino již od útlého dětství vykazoval známky mimořádného hudebního nadání a od svých šesti let dokonce vypomáhal v otcově vojenské kapele jako hráč na triangl. Produkci oper, které v jeho tvorbě zaujímají zcela dominantní postavení, zahájil roku 1810, tedy jako osmnáctiletý. Právě tehdy jej totiž požádal jistý benátský impresárió o zkomponování komické jednoaktovky později nazvané *La cambiale di matrimonio* (Svatební směnka). Její uvedení v benátském divadle San Moisè se okamžitě setkal s obrovským úspěchem, a další objednávky pro Rossiniho se tak začaly doslova hrnout. Nejrychleji zareagoval neapolský operní podnikatel Domenico Barbaja, jemuž se dokonce podařilo s tehdy mladým autorem uzavřít zajímavou a oboustranně výhodnou smlouvu – ta skladatele zavazovala ke zkomponování dvou oper ročně pro neapolská divadla. A skutečně, v průběhu let 1815–23 se Rossinimu každoročně podařilo dvě hudebně–jevištní díla dokončit, Barbajovi odevzdat a se střídavými úspěchy i provést. Nesmírná popularita jeho kompozičních výtvorů záhy překročila hranice Neapole a takřka každé italské divadlo po svém impresáriovi žádalo uvést operu od Rossiniho. Skladatelova proslulost tak postupně přerostla do bez nadsázky davového šílenství! Navštěvoval jedno město za druhým, přičemž všude svoji operu obvykle nejprve nastudoval, poté oddirigoval první tři představení a následně odjel zase na jiné místo. Někteří odborní kritikové však na jeho dílo pohlíželi s mírnou dávkou skepse – vyčítali mu jistou jednotvárnost či šablonovitost a současně upozorňovali na to, že dle jejich mínění autorova hudba nedokázala přesně vystihnout dramatický děj. U publika ovšem Rossiniho opery triumfálně vítězily, a tudíž se začaly lavinovitě šířit z Itálie do celé Evropy a také zámoří.

Skladatel, jenž ve 20. letech předminulého století patřil do nejužší skupiny těch nejhranějších autorů, byl zkrátka ve své době považován za naprostou celebritu. Jeho melodie si lidé běžně prozpěvovali na ulicích a všude, kam Rossini zavítal, se mu dostávalo nadšeného přivítání.

Nelze nezmínit ani skladatelovu dosti žoviální povahu, díky níž byl ve společnosti značně oblíbený. Na sklonku života se mu například podařilo pobavit veřejnost tímto přiznáním: „*Pouze třikrát jsem se za svůj život rozplakal: poprvé, když jedna z mých raných oper neuspěla; podruhé, když jsem slyšel hrát Paganiniho a potřetí mi slzy vyhrkly, když na jistém soukromém večírku pořádaném na lodi spadl grilovaný, křupavý, lanýži nadívaný krocen přímo do vody!*“ Rossini byl typickým bonvivánem a velkým milovníkem dobrého jídla a kvalitního vína. Láska k vybraným pokrmům se ostatně několikrát promítla i v jeho operní tvorbě, do níž se mu podařilo „propašovat“ např. ódu na ančovičky, nakládané okurky, hrozny či oříšky. Z tohoto důvodu tak příliš nepřekvapí, že již v sedmatřiceti letech se dobrovolně rozhodl skladatelskou kariéru ukončit a svůj život následně zasvětit právě kulinářskému umění. Díky mimořádné schopnosti chrlit jednu operu za druhou se mu do té doby podařilo vyhotovit celkem 39 děl tohoto typu a finanční prostředky získané z kompoziční činnosti jej pak na celý život materiálně zcela zabezpečily.

Otello, Rossiniho brilantní tříaktové dílo, vznikl roku 1816 a námětově vychází z francouzské adaptace stejnojmenného Shakespearova dramatu. Původní podobu anglického originálu údajně Rossini ani jeho libretista Francesco di Salsa dokonale neznali, a příběh se proto vyvíjí poněkud jiným směrem, než jak jej popsal slavný Shakespeare. Ostatně samotný děj je u Rossiniho přenesen z Kypru do Benátek a celý dramatický konflikt se ve srovnání s původní verzí odehrává drobet jinak. Základní zápleтка je však zcela zřetelná: dva muži soupeřící o ruku krásné Desdemony. *Otello* zastává v Rossiniho tvorbě poměrně zásadní pozici, neboť se jedná o vůbec první skladatelovu operu s tragickým závěrem. Premiéra díla, mezi jehož hlavní přednosti patří zejména množství bravurních árií, se měla původně uskutečnit v největším neapolském divadle San Carlo. To však zkraje roku 1816 vyhořelo, a proto bylo první uvedení *Otella* přesunuto do nedalekého Teatro del Fondo. Provedení opery v dalších městech pak někdy bývalo přijímáno s mírnými rozpaky. Anglický básník Lord Byron dokonce k jejímu uvedení v Benátkách roku 1818 poznamenal: „*Pronásledovali Otella až do opery a ukřižovali ho. Partitura je skutečnou sázkou do loterie – sežeňte šest tenoristů, soprán, mezzosoprán a bas.*“ Navzdory kritickým hlasům se však nakonec opera prosadila a vedle dalších Rossiniho děl zásadním způsobem přispěla i k pozdější zasloužené renesanci skladatelova hudebního odkazu, která po jisté době odmítání jeho hudby nastala v průběhu druhé poloviny 20. století.

Rossini později rád vyprávěl, že při kompozici *Otella* ho již dříve zmíněný impresárió Domenico Barbaja zamkl samotného v malé místnosti s talířem makaronů a pohrozil skladateli, že ho nevsvoobodí, dokud nedokončí předeheru k *Otellovi*. Tehdy 24letý skladatel se k problému postavil typicky rossiniovsky: jednoduše upravil svou již existující předeheru k dřívější opeře *Sigismondo*, mírně modifikoval kontrastní pasáž a několik přechodových částí a předehera k *Otellovi* byla rázem na světě.

V sugestivní árii *Assisa a piè d'un salice* Desdemona naříká nad svým osudem. Bere do ruky harfu, hraje a zpívá píseň, při níž vzpomíná na svou zemřelou africkou přítelkyni jménem Isaura. Poryv větru její melancholickou píseň nakrátko přeruší, ale Desdemona svůj zpěv nakonec dokončí a před usnutím se ještě stihne pomodlit za svého milého. *Otello*, který tajně zaslechne její slova, váhá ve svém mylném přesvědčení, že je mu Desdemona nevěrná a že svůj projev zasvětila Rodrigovi. K tomu se přidává intrikánský vliv Jaga, který staví *Otella* a Rodriga proti sobě. Zděšený *Otello* je rozhodnut zbavit údajně nevěrnou Desdemonu jejího života, neochvějně ji konfrontuje, ale ani ona už nedokáže odvrátit nevyhnutelné. Tragédie končí ubodáním Desdemony a po odhalení všech intrik prokazujících Desdemoninu nevinu i sebevraždou samotného *Otella*.

TURNÉ AMORE E FOLLIA

11. 11. 2024 19.30

Tonhalle Zürich

CONCERTS
PAMPLONA

22. 11. 2024 19.00

Obecní dům Praha (koncert je již vyprodán)

 Nachtigall Artists

25. 11. 2024 19.30

Wiener Konzerthaus

CONCERTS
PAMPLONA

ORCHESTR FBM

I. housle

Pavel Mikeska koncertní mistr
Dana Kruyerová
Jan Nedoma
Tomáš Bačovský
Miroslav Křivánek
Jiří Novák
Marina Dronina
Bára Garguláková
Lucie Skopalová
Jiří Grebík

II. housle

Michal Mrkvica
Olena Arseniuk
Josef Kubelka
Jan Kotulan
Helena Kotulanová
Jaroslav Aladzas
Lucie Mrázková
Judita Schillová

viola

Iveta Sklenářová
Hana Tomanová
Roman Janů
Lucie Důmlerová
Dana Božková
Veronika Dostálová

violoncello

Martin Bzírský koncertní mistr
Zdenka Aladzasová
Věra Kousalíková
David Kefer
Marcellino Hanna

kontrabas

Jakub Veleta
Václav Mareček
Silvia Geryková
Marek Ondrej

flétna

Vladimír Vodička
Jiřina Vodičková

hoboj

Alžběta Jamborová
Naděžda Škrabalová

klarinet

Jiří Kundl
Marek Smetka

fagot

Eva Karbanová
Vít Procházka

lesní roh

Jiří Hammer
Juraj Záhradníček
Daniel Mlčák
Matěj Steiningr

trubka

Miroslav Bureš
Zdeněk Macek

trombon

Vít Pospíšil
Jaroslav Broža
Roman Sklenář

tuba

Miloslav Žváček

tympány

Gregor Kruyer

bicí nástroje

Michal Kozák

harfa

Amelia Tokarska

Koncerty se konají za finanční podpory

Statutární město Zlín

generální partner FBM

partneři FBM

mediální partneři FBM

